

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 106

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 7 februarie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 492 din 2 noiembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea art. 56 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, în ansamblul său.....	2–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
14. — Ordin al președintelui Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare la nivelul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională	11–16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 492**

din 2 noiembrie 2022

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii
pentru modificarea și completarea art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007
privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale,
a florei și faunei sălbatice, în ansamblul său**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, obiecție formulată de un număr de 50 de deputați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 2.845 din 29 martie 2022 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 839A/2022.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt formulate critici de neconstituționalitate extrinsecă și intrinsecă.

4. Cu privire la motivele de neconstituționalitate extrinsecă se arată că la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, au fost adoptate o serie de amendamente care nu au fost puse și în discuția Senatului și care au condus la o configurație diferită semnificativ între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului; mai mult, se subliniază că au fost discutate, în realitate, două proiecte de lege total diferite din perspectiva conținutului. Astfel, în timp ce la Senat se discuta despre posibilitatea de modificare a limitelor ariilor naturale protejate pentru hidrocentrale, la Camera Deputaților au fost eliminate amendamentele, iar discuția s-a axat pe posibilitatea de a construi hidrocentrale în arii naturale protejate, așadar, la activitățile permise în aceste arii, eliminându-se Senatul din procesul legislativ. Se subliniază că legea astfel adoptată nu a fost întoarsă la Senat pentru a se discuta amendamentele aduse la Camera Deputaților. În varianta finală a legii votate a fost eliminată forma votată în Senat, care stabilea posibilitatea modificării limitelor ariilor protejate, și s-a prevăzut direct în lege că obiectivele respective sunt în totalitate de interes public major și de siguranță și securitate națională, fără să se mai reglementeze o procedură specială de modificare a limitelor ariilor protejate. Se mai indică o altă diferență de redactare între cele două forme, respectiv aceea că în redactarea adoptată de Senat aplicabilitatea legii viza proiectele adoptate înainte de 2007, pe când în cea adoptată la Camera Deputaților sunt vizate proiectele executate/realizate în procent de 60% până la 1 mai 2022. Astfel, formele legii adoptate de cele două Camere nu relevă numai deosebiri majore de conținut juridic între acestea, ci legea adoptată de Camera Deputaților este o cu totul altă lege decât cea adoptată de Senat.

5. Se arată că legea are impact financiar, determinând o creștere a cheltuielilor bugetare. Expunerea de motive nu conține nicio mențiune referitoare la impactul financiar al propunerii legislative, iar aceasta a fost adoptată în lipsa fișei financiare. Nici inițiatorii și nici Camerele Parlamentului nu au solicitat Guvernului întocmirea fișei financiare, singura solicitare adresată Guvernului fiind de a transmite, conform art. 111 alin. (1) din Constituție, punctul de vedere privind susținerea sau respingerea propunerii legislative.

6. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă se arată că noua formă a legii prevede modificări substanțiale incompatibile cu obligația pozitivă a statului de a asigura protecția mediului. Se subliniază importanța dreptului la un mediu sănătos, precum și a acțiunii statului de a-l garanta, sens în care se apreciază că una dintre obligațiile statului este conservarea habitatelor naturale, nu înlocuirea sistemelor de protecție cu sisteme permisive ce periclitează flora și fauna sălbatică. Prin urmare, o lege care exonerează „poluatorul” de la obligativitatea întocmirii studiilor de impact și a studiilor de evaluare adecvată afectează dreptul fundamental la ocrotirea sănătății. Deteriorarea corpurilor de apă, distrugerea ecosistemelor acvatice, precum și a habitatelor forestiere afectează inclusiv sănătatea umană. Finalitatea studiilor de impact asupra mediului o reprezintă și stabilirea soluțiilor pentru prevenirea sau limitarea impactului ecologic, precum și identificarea autorităților responsabile în situația dezastrelor ecologice, pe principiul „poluatorul plătește”. În condițiile în care legea ridică protecția garantată ariilor protejate pentru astfel de proiecte hidroenergetice, acordând, în schimb, imunitate proiectelor hidroenergetice prin simpla invocare a interesului public major, riscul creat pentru mediul înconjurător și sănătatea umană este unul major.

7. Se arată că legea criticată încalcă politicile actuale ale Uniunii Europene în materie de sănătate. În acest sens se invocă studiul „*Legătura dintre pierderea biodiversității și răspândirea tot mai mare a bolilor zoonotice*”, întocmit de Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară din Parlamentul European, și principiul 17 din Declarația de la Rio privind mediul și dezvoltarea. Întrucât legea exceptează toate proiectele hidroenergetice de la evaluarea impactului asupra mediului, adică transformă o excepție într-o regulă, încalcă principiul anterefert și, implicit, art. 11 din Constituție.

8. Se arată că hidrocentralele emit cantități imense de gaze cu efect de seră, iar prin eliminarea restricțiilor legislative cu privire la proiectele hidroenergetice, România încalcă principiul 17 din Declarația de la Rio privind mediul și dezvoltarea. Întrucât evaluarea impactului asupra mediului este impusă de dreptul internațional public, iar proiectul de lege votat exceptează toate proiectele hidroenergetice de la evaluarea impactului asupra mediului, adică transformă o excepție într-o regulă, rezultă că este încălcat art. 11 din Constituție. Totodată, România nu își respectă obligațiile asumate prin Acordul de la Paris, care prevede reducerea emisiilor de gaze cu efect de

seră. Se încalcă, și din această perspectivă, art. 11 din Constituție.

9. Întrucât obiectivele de investiții pentru realizarea de amenajări hidroenergetice în curs de execuție cu procent de realizare mai mare de 60% la data de 1 mai 2022 sunt calificate ca fiind proiecte de interes public major și de siguranță națională, se consideră că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (5), ale art. 20, ale art. 35 alin. (1), ale art. 135 alin. (2) lit. d) și e) și ale art. 148 din Constituție. Or, interesul public major al acestor proiecte, respectiv importanța și relevanța pentru securitatea națională, trebuie demonstrat în condițiile în care protecția mediului este un interes public major.

10. Se susține că legea criticată încalcă art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât realizează o legalizare retroactivă a unor ilegalități, constatate prin hotărâri judecătorești, sens în care se face trimitere la situația hidrocentralelor aflate în execuție în Parcul Național Defileul Jiului. Se menționează că România are deschisă o procedură de *infringement* pentru hidrocentrale în arii protejate încă din anul 2015.

11. Legea criticată încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat întrucât legalizează unele investiții declarate deja ilegale de către instanțele judecătorești, sens în care se face trimitere la două hotărâri ale Curții de Apel București (Sentința civilă nr. 1.420/2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.315/2/2019, și Sentința civilă nr. 5.378/2017, pronunțată în Dosarul nr. 10.058/3/2017).

12. Se susține că legea criticată nu se integrează organic în sistemul legislativ, nefiind corelată cu obligațiile asumate de România la momentul aderării la Uniunea Europeană. Practic, se ajunge la sustragerea de la condițiile impuse cu privire la regimul ariilor naturale ce trebuie protejate și conservarea habitatelor naturale și faunei sălbatice, contrar art. 148 din Constituție. În acest sens se menționează că legea criticată eludează art. 11, 191, 194 și 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Astfel, legea ignoră necesitatea de protecție a mediului, precum și politicile adecvate pentru realizarea acestui deziderat, având în vedere că propune funcționarea amenajărilor hidroenergetice inclusiv în arii naturale protejate. Măsura compensării zonei afectate cu o altă zonă echivalentă din punctul de vedere al biodiversității este lipsită de orice relevanță; fiecare zonă, cu atât mai mult în situația ariilor protejate, este caracterizată printr-o unicitate desăvârșită și, prin urmare, nu poate fi înlocuită cu o alta. Natura nu este un simplu bun de consum care se poate înlocui atunci când alte interese o cer. Este ignorată politica Uniunii Europene în domeniul mediului și nu se ține cont de cerințele de conservare și îmbunătățire a mediului. Se încurajează fragmentarea ariilor naturale protejate, cu efect dezastruos asupra mediului și sănătății umane.

13. Se arată că legea nu respectă Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (*Directiva-cadru privind apa*), Directiva 2007/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007 privind evaluarea și gestionarea riscurilor de inundații (*Directiva privind inundațiile*), Directiva Consiliului 92/43/CEE din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a faunei și florei sălbatice (*Directiva privind habitatele*), Directiva Consiliului 79/409/CEE din 2 aprilie 1979 privind conservarea păsărilor sălbatice (*Directiva privind păsările*).

14. Raportat la Directiva-cadru privind apa, se consideră că a permite construirea de hidrocentrale fără studii de impact asupra mediului, fără studii de evaluare adecvată, fără aviz Natura 2000 înseamnă a legifera contrar obiectivelor Uniunii Europene. Interesul public major și de siguranță națională declarat prin textul legii criticate nu justifică eludarea legislației unionale de mediu. Interesul public major nu poate fi invocat la

modul abstract, ci trebuie dovedit pentru fiecare proiect în parte. Se invocă decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în Cauza C-346/14, prin care s-a reținut că interesul public major pe care îl reprezintă producerea de energie regenerabilă nu poate fi doar invocat, ci fiecare proiect trebuie să aibă la bază o analiză științifică detaliată și specifică, înainte de a se putea concluziona că sunt îndeplinite condițiile unei derogări de la interdicția deteriorării. Or, în condițiile în care legea criticată prevede derogări în masă pentru proiectele de hidrocentrale, fără nicio analiză științifică pe fiecare proiect în parte, nu se poate concluziona decât că legea este neconstituțională.

15. Raportat la Directiva privind inundațiile, se arată că activitatea umană asociată cu funcționarea amenajărilor hidroenergetice, în special cu defrișările efectuate în astfel de condiții, trebuie controlată și supusă avizării de către autoritățile competente. Or, legea criticată crește pericolul afectării mediului în mod mai mult sau mai puțin conștient, dar iremediabil, ceea ce încalcă rigorile dreptului Uniunii Europene.

16. Raportat la Directiva privind habitatele, se arată că este trecută cu vederea conservarea habitatelor naturale, iar așa-zisa compensare a ariilor naturale protejate este în dezacord vădit cu orice încercare de menținere a biodiversității și de conservare a speciilor de floră și faună sălbatică.

17. Raportat la Directiva privind păsările, se arată că legea criticată pune în pericol principiile care stau la baza acestei directive, amenințând ecosisteme întregi prin prevederile sale tranșante și opuse cerințelor de protecție a mediului.

18. Raportat la directivele privind evaluarea de mediu, se arată că legea criticată nu răspunde nevoii de a contracara efectele schimbărilor climatice, având în vedere că hidrocentralele emană gaze cu efect de seră. Ceea ce este grav în maniera de întocmire a legii este împiedicarea oricărei evaluări a impactului amenajărilor hidroenergetice asupra mediului, neexistând nicio formă de control al funcționării acestora.

19. Se susține că legea este nejustificată și nefundamentată sub aspect științific, iar expunerea de motive este atât formal, cât și substanțial neconformă din perspectiva Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Se insistă asupra faptului că instrumentul de prezentare și motivare a legii are un caracter sumar și nu este fundamentat temeinic, iar legea determină îndoiele cu privire la efectele pe care le-ar putea produce. În sensul încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, prin prisma unor asemenea critici, este invocată jurisprudența Curții Constituționale.

20. Legea criticată încalcă principiul securității juridice, contravenind chiar scopului declarat al reglementării de bază, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007. Proiectul de lege excedează viziunii art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, conform căreia modificarea limitelor ariilor naturale protejate se poate face strict în baza unui studiu științific, cu avizul consiliului științific și cu aprobarea autorității publice centrale pentru protecția mediului. Se ajunge, astfel, la afectarea previzibilității legii.

21. Se mai subliniază că noul art. 56¹ alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 va produce confuzii în practică, în sensul că va fi dificil de stabilit ce se va întâmpla în situația în care obiectivul este finalizat, însă propunerea de compensare nu s-a realizat, cine va răspunde pentru această situație și care este sancțiunea juridică în acest caz. Mai mult, legea nu definește ce înseamnă „proiecte cu procent de realizare mai mare de 60%”, ceea ce conferă acestei noțiuni un înțeles subiectiv și impredictibil.

22. De altfel, declararea expresă că obiectivele respective sunt în totalitate de interes public major și de siguranță și securitate națională, fără să se mai reglementeze o procedură specială de modificare a limitelor ariilor protejate, nu poate fi

asimilată unei norme preventive și previzibile de protejare a ariilor naturale și de conservare a habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice. Or, principiul prevenției în protecția mediului este incompatibil cu impredictibilitatea, după cum principiul constituțional al asigurării unui mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic și principiul constituțional al obligației de a ameliora și proteja mediul înconjurător sunt incompatibile cu norme legale care instituie premisele degradării zonelor protejate prin crearea premiselor unei exploatare nelimitate, teoretic până la distrugere, a acestora.

23. În condițiile în care modificarea limitelor ariilor protejate se subsumează unor cerințe bine definite de către legiuitor, iar amenajările hidroenergetice în curs de execuție cu procent de realizare mai mare de 60% pot fi puse în funcțiune la discreție, concluzia este că legea nu respectă securitatea juridică, legiuitorul urmărind strict punerea în funcțiune a amenajărilor hidroenergetice, fără a ține cont de cadrul de reglementare deja consacrat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice. Opțiunea legiuitorului de a insera aceste dispoziții privind amenajările hidroenergetice într-o ordonanță referitoare la ariile protejate, fără a manifesta niciun interes față de previzibilitatea normelor, este complet hilară și dezastruoasă pentru dreptul cetățenilor de a beneficia de stabilitatea legislației.

24. Mai mult, se arată că legea reglementează două repere temporale în funcție de care se evaluează procentul de realizare a hidrocentralelor mai mare de 60%, respectiv data de 1 mai 2022 — art. I pct. 2 [cu referire la art. 56¹ alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007] — și data intrării în vigoare a legii criticate — art. II.

25. Se mai arată că adoptarea legii în procedură de urgență nu se justifică, având în vedere că termenul de finalizare a obiectivelor este data de 31 decembrie 2025.

26. Încălcarea Directivei privind habitatele și a Directivei-cadru privind apa duce la scăderea biodiversității, iar acest lucru are consecințe inclusiv asupra agriculturii și economiei, consecințe care pot fi atât de grave încât statul nu mai poate asigura cetățenilor un nivel de trai decent. Legea încălcă Directiva privind habitatele, directivă care a fost transpusă în dreptul intern tocmai prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007. Costurile încălcării acestei directive nu sunt pur ecologice, ci se extind la cele economice, medicale, agricole și au totodată implicații morale și estetice profunde.

27. Se fac referiri la un studiu realizat de Organizația pentru Alimentație și Agricultură a Națiunilor Unite în 2019, potrivit căruia scăderea biodiversității reprezintă un grav pericol la adresa securității alimentare. Chiar și acțiunile unui stat pot determina în mod semnificativ scăderea biodiversității și astfel pot periclita securitatea alimentară.

28. Se concluzionează în sensul că legea criticată poate provoca dezechilibre semnificative care pun în primejdie dreptul la un mediu sănătos, dezechilibre care se regăsesc direct în diminuarea ariilor naturale protejate, statul permițând scoaterea din regimul acesta până la distrugerea definitivă a florei și faunei sălbatice, ambele reprezentând o componentă esențială a mediului natural, sub aspectul biodiversității. În lipsa unor garanții și măsuri pentru asigurarea protecției regimului ariilor naturale protejate, a habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, legea criticată este contrară obligației pozitive a statului de a asigura protecția mediului. Legea nu face decât să înlocuiască o normă care asigura protecția mediului și garanta dreptul la un mediu sănătos, asigura predictibilitatea, fiind fundamentată științific, cu o normă incapabilă să mai garanteze dreptul la un mediu sănătos, deci cu o normă care contravine flagrant Constituției și principiilor în domeniul protecției, conservării și utilizării durabile a biodiversității (reprezentate de flora și fauna sălbatică).

29. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere.

30. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

31. Cu privire la criticile extrinseci de neconstituționalitate se arată că, prin raportare la forma adoptată de Senat, legea criticată conține dispoziții de modificare și completare a art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, iar intervențiile legislative realizate sub forma amendamentelor admise la Camera decizională nu reprezintă soluții normative care, sub aspectul fondului reglementării, se îndepărtează considerabil de conceptele edictate de către Senat. Astfel, în privința articolului unic din textul Senatului, devenit art. I în redactarea Camerei Deputaților, se observă o diferență de redactare, fără a se reglementa însă dispoziții noi sau a se interveni asupra altor elemente structurale ale ordonanței de urgență vizate. În ceea ce privește structura actului normativ, se arată că sunt reglementate distinct art. II și III aflate în strânsă conexiune cu reglementările cuprinse în art. I al legii contestate.

32. Cu privire la motivele intrinseci de neconstituționalitate se arată că argumentele prezentate de autori adaugă ipoteze circumstanțiale din perspectivă interpretativă care excedează intenției avute în vedere de Parlament prin legea adoptată. În consecință, se apreciază că nu pot fi reținute ca fiind relevante în speță. Invocarea unei eventuale neclarități nu intră în sfera exercitării controlului de neconstituționalitate, ci mai degrabă ține de stricta interpretare și aplicare a legii.

33. Actul normativ criticat respectă în ansamblul său cerințele privind claritatea, precizia și previzibilitatea normelor juridice. Textul este clar, întrucât în conținutul său nu se regăsesc pasaje obscure sau soluții normative contradictorii, este precis, fiind redactat într-un stil specific normativ dispozitiv, care prezintă norma instituită fără explicații sau justificări, prin folosirea cuvintelor în înțelesul lor curent din limba română; conceptele și noțiunile utilizate sunt configurate în concordanță cu dreptul pozitiv, iar stabilirea soluțiilor normative este departe de a fi ambiguă, acestea fiind redate previzibil și univoc, cu respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Neîncălcând niciuna dintre prevederile cadrului normativ referitor la tehnica legislativă pentru elaborarea actelor normative, dispozițiile criticate sunt deci constituționale prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.

34. Modificările aduse normelor în vigoare se circumstanțiază evoluției realităților economice și sociale din România. În acest sens, ca expresie a poziției sale preeminente în sistemul autorităților publice din România, Parlamentul poate interveni asupra legislației în scopul asigurării ordinii juridice necesare, în exercitarea suveranității naționale rezultate din alegerile generale.

35. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 35 alin. (1) coroborat cu art. 135 alin. (2) lit. e) din Constituție, chiar din expunerea de motive a propunerii legislative reiese că, prin adoptarea Legii pentru modificarea și completarea art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, Ministerul Energiei, Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, Agenția Națională pentru Aree Protejate, Administrația Națională „Apele Române”, Agenția Națională pentru Protecția Mediului, prin reprezentanții săi, au hotărât „modificarea limitelor ariilor naturale protejate, dacă pentru suprafețele respective (...) erau aprobate obiective de investiții pentru realizarea de amenajări hidroenergetice”.

36. Energia hidroelectrică joacă un rol esențial în punerea în aplicare a Directivei (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile și în procesul de îndeplinire a obiectivelor energetice ale Uniunii Europene pentru perioada 2020—2030. În prezent, la nivel european, hidrocentralele joacă un rol important în producția de energie regenerabilă și reducerea emisiilor de CO₂. În contrapondere cu termocentralele care funcționează prin arderea combustibililor fosili, alimentată cu apă, energia hidroelectrică nu reprezintă un factor poluator pentru aer.

37. Domeniul hidroenergetic trebuie să respecte cerințele legislației de mediu a Uniunii Europene, adoptată cu scopul protejării și al refacerii râurilor și a lacurilor din Europa. Aceste cerințe legale sunt stabilite în Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei, în Directiva 2007/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007 privind evaluarea și gestionarea riscurilor de inundații, în Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice, în Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică, precum și Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului.

38. Comisia Europeană a adoptat „Ghidul privind cerințele pentru producția de energie hidroelectrică în contextul legislației UE privind natura”, transpus în legislația națională de către Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor în „Ghidul privind proiectele de realizare a instalațiilor pentru producerea energiei hidroelectrice”, creat în special pentru a fi folosit de persoanele implicate în realizarea de planuri și proiecte pentru producția de energie hidroelectrică, precum și în conservarea și managementul siturilor Natura 2000. Acesta prezintă o serie de studii de caz despre modul în care poate funcționa energia hidroelectrică în conformitate cu cerințele Directivei privind păsările și ale Directivei privind habitatele și examinează efectele pe care le-ar putea avea activitățile hidroenergetice asupra mediului înconjurător, ilustrând modul în care acestea pot fi evitate sau măcar minimizate, dacă se respectă o serie de măsuri.

39. Ghidul mai sus amintit își propune să fie un canal de promovare a sinergiilor între politicile și practicile Uniunii Europene în domeniul energiei, al naturii și al apei, în vederea atingerii obiectivelor Uniunii într-un mod coordonat și, în măsura posibilului, bazat pe susținere reciprocă.

40. Pentru a atinge acest obiectiv, directivele europene privind natura solicită statelor membre să pună în aplicare două tipuri principale de măsuri, și anume: (i) desemnarea și conservarea siturilor esențiale pentru protecția speciilor și a tipurilor de habitate — aceste situri alcătuiesc rețeaua europeană Natura 2000 care conține în prezent peste 27.500 de situri, ecosistemele râurilor și lacurilor reprezentând circa 4% din suprafața totală a siturilor Natura 2000 — și (ii) stabilirea unui regim de protecție pentru toate speciile de păsări sălbatice europene și pentru alte specii listate în Directiva privind habitatele.

41. Aceste măsuri se aplică întregii varietăți naturale de specii din cadrul Uniunii Europene, atât în interiorul, cât și în afara siturilor Natura 2000. Prevederile referitoare la protecția speciilor sunt foarte relevante și pentru instalațiile hidroenergetice ce funcționează în afara siturilor Natura 2000, mai ales atunci când hidrocentrala este situată pe un râu ce găzduiește specii migratoare, cum ar fi păsări sau pești.

42. Protecția și managementul siturilor Natura 2000 sunt reglementate de prevederile articolului 6 din Directiva privind habitatele, care determină și relația dintre conservarea sitului și alte utilizări ale terenului, cum ar fi energia hidroelectrică în sit și împrejurul acestuia. În esență, este reglementată procedura de evaluare a oricărui plan sau proiect care ar putea afecta unul sau mai multe situri Natura 2000, pentru ca potențialele efecte să fie analizate în detaliu, în funcție de obiectivele de conservare ale sitului respectiv.

43. Autoritatea competentă poate să aprobe planul sau proiectul doar dacă, pe baza constatărilor evaluării corespunzătoare, a stabilit că acesta nu va avea efecte negative asupra integrității sitului respectiv.

44. În circumstanțe excepționale, poate fi invocată o derogare pentru aprobarea unui plan sau a unui proiect ce are un efect negativ asupra integrității unui sit Natura 2000, dacă se poate demonstra că nu există alternativă mai puțin dăunătoare și dacă planul sau proiectul este considerat necesar din motive cruciale de interes public major. În astfel de situații, se vor adopta măsuri compensatorii adecvate, pentru a se asigura protejarea coerenței globale a rețelei Natura 2000.

45. În lumina argumentelor prezentate, se arată că susținerile autorilor sesizării nu pot fi reținute. Din analiza dispozițiilor art. 56¹ alin. (9) din legea criticată este fără echivoc faptul că legiuitorul distinge în mod expres că obiectivele de investiții pentru realizarea de lucrări hidrotehnice care se suprapun cu arii naturale protejate sunt posibile, cu condiția ca Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor să propună în compensare pentru suprafețele ocupate o zonă echivalentă din punctul de vedere al biodiversității cu zona ocupată de obiectiv, până la punerea acestuia în funcțiune, dar nu mai târziu de data de 31 decembrie 2025. Ca urmare, normele reglementate prin legea criticată au tocmai efectul de a proteja mediul înconjurător și de a asigura cetățenilor dreptul la un mediu sănătos.

46. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 135 din Constituție se arată că argumentele invocate nu sunt întemeiate. Interpretând prevederile art. 135 alin. (2) în corelație cu dispozițiile art. 47 din Constituție, se apreciază că ambele norme constituționale se referă concret la obligația statului de a lua „măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”. Astfel, prin dispozițiile legii adoptate, nu au fost încălcate prevederile constituționale privind refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

47. Comisia Europeană, prin metodologia descrisă în „Ghidul privind cerințele pentru producția de energie hidroelectrică în contextul legislației UE privind natura”, a statuat că asigurarea producției și utilizării energiei hidrocentralelor, ținând seama de obiectivele Directivei-cadru privind apa și ale directivelor Uniunii Europene privind natura, este o sarcină dificilă care se poate îndeplini cel mai bine printr-o planificare strategică și integrată pusă în aplicare prin planuri naționale de acțiune pentru energii regenerabile, planuri de management al bazinelor hidrografice și planuri de management Natura 2000.

48. Totodată, puține dintre marile râuri ale Europei rămân într-o stare relativ naturală, ele fiind modificate din punct de vedere fizic de-a lungul anilor dintr-o mare varietate de motive, printre care și producerea de energie hidroelectrică. Prin urmare, modernizarea centralelor hidroelectrice existente ar trebui să aibă prioritate față de ipoteza construirii de centrale noi în scopul îmbunătățirii amprentei ecologice.

49. De asemenea, potrivit dispozițiilor Directivei-cadru privind apa și ale celor două directive privind natura, în vederea atingerii obiectivelor prestabilite privind protecția mediului, se pot lua o serie de măsuri pentru a atenua efectele negative ale centralelor hidroelectrice asupra ecosistemelor riverane și

asupra habitatelor și a speciilor din jurul acestora, precum și pentru a ajuta la îmbunătățirea stadiului lor de conservare. Acțiunea implicită care trebuie întreprinsă în cazul degradării unui corp de apă de către o instalație existentă constă în readucerea râului la o stare ecologică bună. Se pot face modificări fizice semnificative doar dacă acestea servesc și unui scop legitim care nu poate fi atins prin alte opțiuni mai bune din punct de vedere ecologic. Posibilitățile de modernizare tehnică a instalațiilor hidroelectrice și de introducere a măsurilor de restaurare ecologică trebuie să fie evaluate de la caz la caz, ținându-se seama de efectele lor cumulate. Tipul măsurilor ecologice care pot fi puse în aplicare depinde în foarte mare măsură de circumstanțele locale, precum starea râului, alte presiuni existente de-a lungul râului și instalațiile deja amenajate, precum și de tipul speciilor și al habitatelor prezente.

50. Față de cele mai sus arătate, se impune a fi evocat contextul politic regional care a determinat promovarea actului criticat, respectiv noua realitate geopolitică și de pe piața energiei.

51. Cu privire la încălcarea prevederilor art. 11 alin. (1), ale art. 20 și ale art. 148 din Constituție și ale Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, se arată că dispozițiile privind protecția siturilor din rețeaua Natura 2000 din „Ghidul privind cerințele pentru producția de energie hidroelectrică în contextul legislației UE privind natura” stabilesc măsuri ale directivelor privind natura referitoare la protecția anumitor specii în întreaga lor arie de extindere naturală din Uniunea Europeană, indiferent dacă se află în interiorul sau în exteriorul siturilor Natura 2000. În esență, se stabilesc obligații exprese în sarcina statelor membre, pentru protejarea acestor specii. Doar în anumite cazuri restrânse sunt permise derogări de la dispozițiile privind protejarea speciilor (de exemplu, pentru a preveni daunele grave asupra recoltelor sau asupra efectivelor de animale sau în interesul sănătății și siguranței publice), cu condiția să nu existe nicio altă soluție satisfăcătoare, iar consecințele derogărilor să nu fie incompatibile cu obiectivele generale ale directivelor.

52. Condițiile pentru aplicarea derogărilor sunt stabilite la art. 9 din Directiva privind păsările și la art. 16 din Directiva privind habitatele. Dispozițiile privind protecția speciilor sunt relevante pentru instalațiile hidroelectrice care funcționează și în afara siturilor Natura 2000. Acestea au scopul de a asigura că niciun proiect nou nu va distruge zonele de reproducere sau de odihnă ale niciunei specii de păsări sălbatice sau ale altor specii enumerate în anexa IV la Directiva privind habitatele, cu excepția cazului în care s-a solicitat autorităților competente o derogare în conformitate cu condițiile directivelor. Această dispoziție poate fi importantă pentru centralele hidroelectrice situate pe un râu care adăpostește specii migratoare, spre exemplu, de păsări sau de pești.

53. În considerarea celor mai sus evocate, căutarea unor alternative poate fi un proces relativ îndelungat și trebuie să fie corelată cu obiectivele de interes public ale planului sau proiectului. Aceasta poate presupune amplasamente alternative, amenajarea la o altă scară sau conform unui alt concept, metode de construcție diferite, procese sau abordări diferite de producere a energiei din surse regenerabile.

54. Din formularea textului rezultă însă clar că, pentru ca un plan sau proiect să fie autorizat, acesta trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: (i) trebuie să fie de interes public — este indubitabil că numai interesele de ordin public pot contrabalansa obiectivele de conservare prevăzute de directivă. Astfel, proiectele realizate de organisme private pot fi luate în considerare doar dacă se demonstrează interesul public pe care îl servesc (Cauza C-182/10, *Solvay și alții*, pct. 71—79); (ii) trebuie să existe motive cruciale pentru realizarea planului sau a proiectului — „cruciale” însemnând clar în acest context că proiectul este esențial pentru societate, nu numai dezirabil sau

util; (iii) planul sau proiectul trebuie să fie de interes major — cu alte cuvinte, trebuie să se demonstreze că realizarea planului sau a proiectului este chiar mai importantă decât protejarea sitului Natura 2000 în cauză în conformitate cu obiectivele sale de conservare. Este clar că nu este suficient orice tip de interes public de natură socială sau economică, mai ales privit în raport cu ponderea specifică a intereselor protejate de directivă. De asemenea, interesul public poate fi major numai dacă este un interes pe termen lung; interesele economice pe termen scurt sau alte interese care ar genera numai avantaje pe termen scurt pentru societate nu sunt suficiente pentru a contrabalansa interesele de conservare pe termen lung protejate de directivă. Trebuie precizat că aceste condiții privind un interes public major sunt și mai stricte în cazul unui plan sau al unui proiect care ar putea afecta integritatea unui sit Natura 2000 ce adăpostește tipuri de habitate și/sau specii prioritare, dacă acestea sunt afectate.

55. Motivele cruciale de interes public major pot fi acceptate numai dacă vizează: sănătatea umană și siguranța publică; consecințe benefice de importanță majoră pentru mediu; sau alte motive cruciale, în cazul în care Comisia a emis un aviz înainte de aprobarea planului sau a proiectului. Dacă nu există alternative și dacă există motive cruciale de interes public major, înainte ca proiectul să poată fi demarat autoritățile trebuie să se asigure că se adoptă și se aplică măsuri compensatorii. Măsurile compensatorii sunt, prin urmare, măsuri adoptate „în ultimă instanță” și sunt utilizate numai atunci când decizia a fost luată în condițiile descrise mai sus.

56. Autorizația poate fi acordată din alte motive cruciale de interes public major, în urma consultării Comisiei. În sens strict, măsurile compensatorii sunt independente de proiect și, de regulă, sunt puse în aplicare în afara zonei proiectului. Ele trebuie să poată compensa în totalitate daunele provocate sitului și caracteristicilor-țintă ale acestuia și să fie suficiente pentru a asigura protecția coerenței globale a rețelei Natura 2000. Pentru a asigura protecția coerenței globale a rețelei Natura 2000, măsurile compensatorii propuse pentru un plan sau proiect trebuie, în special: să contribuie la conservarea tipurilor de habitate și a speciilor afectate din regiunea biogeografică în cauză sau din aceeași arie, rută de migrație sau zonă de hibernare a speciilor din statul membru vizat; să ofere funcții comparabile cu cele care au justificat selectarea sitului inițial, în special în ceea ce privește distribuția geografică adecvată; să vină în completarea sarcinilor curente prevăzute de directivă — cu alte cuvinte, ele nu se pot substitui angajamentelor existente, cum ar fi aplicarea planurilor de gestionare pentru rețeaua Natura 2000.

57. În concluzie, tipurile de habitate și speciile afectate trebuie cel puțin să fie compensate în proporții comparabile, însă, având în vedere riscurile ridicate și incertitudinea științifică implicată în încercarea de recreare sau refacere a habitatelor degradate, este recomandat să se asigure că măsurile respective oferă compensațiile necesare.

58. Referitor la necorelarea prevederilor contestate prin raportare la dispozițiile art. 11, 191, 194 și 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, se arată că Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană nu conține nicio precizare cu privire la modalitatea de aplicare a dreptului comunitar. În aceste condiții, dispoziția art. 148 alin. (2) din Constituție restrânge parțial și, totodată, extinde parțial sfera de aplicare a priorității dreptului comunitar față de ceea ce pare să fie consacrat pe cale jurisprudențială în cadrul Uniunii Europene. Ca urmare, adoptarea actului normativ contestat în condițiile geopolitice mai sus descrise reprezintă și un aspect de oportunitate. Cu privire la oportunitate, însă, aceasta nu poate constitui element de neconstituționalitate. În sprijinul argumentației mai sus prezentate este și jurisprudența Curții Constituționale.

59. Din examinarea conținutului normativ al legii contestate prin raportare la obiecțiile formulate, rezultă că legea contestată se aliniază legislației europene și nici nu aduce atingere principiilor și valorilor constituționale enunțate. Pornind de la principiul derivat din prevederile art. 148 din Constituție, se arată că dispozițiile legii criticate nu se circumscriu criteriilor esențiale stabile de Curtea Constituțională pentru determinarea încălcării dispozițiilor constituționale invocate de autorii sesizării.

60. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate formulată este întemeiată.

61. Cu privire la încălcarea principiului bicameralismului, se arată că deși ambele forme adoptate de cele două Camere ale Parlamentului vizează modificarea și completarea art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, totuși, forma adoptată de Camera Deputaților a suferit modificări și completări care pot fi calificate ca fiind de substanță, de natură să genereze deosebiri majore de conținut între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. În timp ce Senatul a adoptat o formă a legii ce viza posibilitatea de modificare a limitelor ariilor naturale protejate pentru a se putea realiza obiective de investiții (amenajări hidroenergetice), la Camera Deputaților s-a reglementat posibilitatea de a construi astfel de obiective în ariile naturale protejate fără modificarea limitelor acestora. Mai mult, în forma adoptată de Senat, compensarea suprafeței de teren afectate de aceste investiții trebuia realizată înainte de demararea lor, pe când în forma adoptată de Camera Deputaților, demararea obiectivelor se poate realiza fără a se aduce în compensare zone echivalente din punctul de vedere al biodiversității, această obligație urmând a fi îndeplinită până la punerea în funcțiune a obiectivului de investiții, cel mai târziu până la data de 31 decembrie 2025. De asemenea, forma adoptată de Camera Deputaților se referă, la art. II, și la faptul că Legea nr. 292/2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului nu se aplică în cazul obiectivelor de investiții în discuție, aspect neavut în vedere de Senat. Art. III din forma adoptată de Camera Deputaților are în vedere și reglementarea faptului că obiectivele de investiții pentru realizarea de amenajări hidroenergetice sunt considerate proiecte de importanță/securitate națională în sensul Codului silvic, aspect neavut în vedere de Senat.

62. Aceste modificări sunt de natură a genera deosebiri majore de conținut juridic față de forma legii adoptată de Senat și o configurație deosebită, semnificativ diferită față de cea a proiectului de lege în forma adoptată de Senat. Practic, forma adoptată de Camera Deputaților modifică sensul juridic al formei adoptate de Senat, neregăsindu-ne în prezența unei nuanțări sau completări a conținutului normativ al acestei legi. Având în vedere aspectele mai sus prezentate, se apreciază că sunt create premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu principiul bicameralismului.

63. Se mai precizează că în măsura în care dispozițiile din cuprinsul proiectului de lege generează impact financiar, iar legea a fost adoptată fără elaborarea fișei financiare, se poate aduce atingere prevederilor art. 111 alin. (1) și ale art. 138 alin. (5) din Constituție cu privire la necesitatea stabilirii sursei de finanțare la aprobarea unor cheltuieli bugetare.

64. Cu privire la încălcarea dreptului la un mediu sănătos, se arată că principiul prevenției în protecția mediului este incompatibil cu impredictibilitatea. Totodată, principiul constituțional al asigurării unui mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic și principiul constituțional al obligației de a ameliora și proteja mediul înconjurător sunt incompatibile cu normele legale care creează posibilitatea degradării mediului.

65. Se menționează că investițiile preconizate urmează a se realiza fără a se mai reglementa o procedură specială de modificare a limitelor ariilor protejate, iar legea adoptată nu are un caracter reparator din moment ce investițiile preconizate sunt

declarate prin efectul legii ca fiind proiecte de interes public major și de siguranță și securitate națională, finalizarea acestora fiind permisă și în condițiile în care acestea se suprapun cu arii naturale protejate.

66. Cu toate acestea, dreptul la un mediu înconjurător sănătos este un drept fundamental complex ce presupune obligații atât pentru stat, în sensul asigurării protecției mediului sănătos și echilibrat ecologic, cât și pentru persoanele fizice și juridice, în sensul protecției și ameliorării mediului înconjurător. Revine Curții Constituționale să aprecieze, în concret, dacă legiuitorul a respectat principiul proporționalității și scopul urmărit prin elaborarea reglementării criticate, punând în balanță interesul general reprezentat de protecția mediului și interesul particular reprezentat de interesele celor care construiesc hidrocentrale.

67. Cu privire la critica referitoare la încălcarea principiului neretroactivității legii, se arată că legea criticată, prin conținutul său normativ și prin efectele sale, nu vizează o perioadă anterioară adoptării sale, astfel că nu contravine acestui principiu constituțional.

68. Cu privire la critica referitoare la încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat, se arată că legea criticată nu intervine în anumite procese civile și nu lipsește de efecte juridice actul jurisdicțional ce are autoritate de lucru judecat. Practic, autoritatea legiuitoare nu acționează *ultra vires*, nedepășindu-și competențele constituționale în detrimentul autorității judecătorești.

69. Cu privire la încălcarea art. 148 alin. (2) din Constituție, se consideră că singurul act care, în virtutea caracterului său obligatoriu, ar fi putut constitui norma interpusă controlului de constituționalitate realizat prin raportare la art. 148 din Constituție — Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice —, prin dispozițiile și obiectivele pe care le impune, nu are relevanță constituțională, întrucât nu complinește o lacună a Legii fundamentale și nici nu dezvoltă normele acesteia prin stabilirea unui standard mai ridicat de protecție. Astfel, deși principiul acțiunii preventive al cărui conținut exprimă ideea că cea mai adecvată și mai eficientă strategie de mediu constă în prevenirea vătămărilor ecologice de orice natură, în locul reparării efectelor acestora, a fost dezvoltat cu claritate în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu reprezintă o normă cu relevanță constituțională în sensul jurisprudenței constituționale, neîndeplinind-se criteriul relevanței constituționale. Prin urmare, critica de neconstituționalitate astfel formulată este neîntemeiată.

70. Referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (5) din Constituție din perspectiva caracterului sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și la lipsa de fundamentare temeinică a actului normativ, Guvernul semnalează Decizia Curții Constituționale nr. 238 din 3 iunie 2020, potrivit căreia instanța constituțională nu are competența de a controla modul de redactare a expunerilor de motive ale diverselor legi adoptate.

71. Tot din perspectiva art. 1 alin. (5) din Constituție, se arată că noul art. 56¹ alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 reglementează cu privire la obligația de a aduce în compensare o zonă echivalentă, din punctul de vedere al biodiversității, cu zona ocupată de obiectiv, fără a exista reglementări de nicio natură cu privire la sancțiunea aplicabilă în caz de nerespectare a acestei obligații, sens în care reglementarea criticată pentru neconstituționalitate nu pare să aibă un caracter normativ, ci unul pur enunțativ/declarativ. Practic, reglementarea propusă este de natură să determine ambiguități cu privire la efectele pe care le-ar putea produce. Acest aspect poate să contravină prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră principiul legalității, în componenta

sa privind calitatea normei juridice. Aceeași lipsă de precizie a normei se relevă și în privința evaluării procentului de 60% în realizarea amenajărilor hidrografice în curs de execuție, nefiind precizat cum și cine face această evaluare. Legiuitorul nu a prevăzut, în cuprinsul normei, criteriile obiective și clare în raport cu care se declară anumite obiective de investiții pentru realizarea de amenajări hidroenergetice ca fiind proiecte de interes public major și de siguranță și securitate națională, astfel încât echivocul reglementării poate genera confuzii în aplicarea legii, norma având un caracter imprevizibil.

72. Cu privire la critica formulată în raport cu dreptul la un nivel de trai decent, se arată că motivarea aspectelor de neconstituționalitate este realizată într-o manieră eliptică, prin raportare la situații ipotetice, ceea ce nu este de natură a releva veritabile critici de neconstituționalitate.

73. Prin urmare, se concluzionează că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată prin raportare la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) din perspectiva încălcării principiului securității juridice și ale art. 138 alin. (5) și neîntemeiată prin raportare la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) din perspectiva caracterului sumar al instrumentului de prezentare și motivare, ale art. 15, 34, 35, 47, ale art. 135 alin. (2) lit. e) și ale art. 148, iar cu privire la pretinsa încălcare a art. 61 din Constituție — principiul bicameralismului — urmează a se pronunța instanța de contencios constituțional.

74. **Președintele Senatului** nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

75. La dosarul cauzei au fost depuse mai multe puncte de vedere formulate în calitate de *amicus curiae*, prin care s-a solicitat respingerea (Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica — S.A. din București), respectiv admiterea obiecției de neconstituționalitate (Asociația Declic din Cluj-Napoca, precum și o serie de persoane fizice).

76. La termenul de judecată fixat pentru data de 4 mai 2022, Curtea a dispus amânarea începerii dezbaterilor asupra cauzei, succesiv, pentru data de 18 mai 2022, 8 iunie 2022, 29 iunie 2022, 14 septembrie 2022, 5 octombrie 2022, 26 octombrie 2022 și 2 noiembrie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

77. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea și completarea art. 56¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, în ansamblul său.

78. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și alin. (5) privind securitatea juridică și calitatea legii, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 75 privind procedura de adoptare a legilor, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 35 privind dreptul la un mediu sănătos, art. 47 privind nivelul de trai, art. 135 privind economia, art. 138 alin. (5) privind stabilirea sursei de finanțare a cheltuielilor bugetare și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

79. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța

constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea antereferită, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

80. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de un număr de 50 de deputați, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba despre o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

81. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

82. Propunerea legislativă a fost adoptată de Senat la 14 martie 2022, după care a fost transmisă Camerei Deputaților, care a adoptat-o, în calitate de Cameră decizională, la data de 23 martie 2022. La data de 28 martie 2022 a fost depusă în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, la data de 29 martie 2022 a fost formulată prezenta obiecție de neconstituționalitate, iar la data de 30 martie 2022 a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare.

83. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de protecție de 2 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, astfel că urmează a se constata că aceasta este admisibilă.

84. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Criticile de neconstituționalitate raportate la art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție

85. În jurisprudența sa, cu privire la principiul bicameralismului, Curtea a dezvoltat o veritabilă „doctrină” a bicameralismului și a modului în care acest principiu este reflectat în procedura de legiferare. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, sau Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 16 iulie 2019, paragraful 66). Ca urmare, dezbaterea parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 53).

86. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturmarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 55).

87. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, paragraful 29, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 54).

88. Așadar, bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele

principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, paragrafele 37 și 38, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 45, și Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 57).

89. Raportat la cauza de față, Curtea constată că legea în forma adoptată de Senat se referă la modificarea limitelor ariilor naturale protejate. Aceasta este posibilă prin scoaterea unor suprafețe din interiorul ariilor naturale protejate dacă la data de 29 iunie 2007 erau aprobate, prin hotărâre a Guvernului sau decrete de stat, obiective de investiții pentru realizarea de amenajări hidroenergetice, obiectivele fiind în curs de execuție sau demarate anterior acestei date, în temeiul legislației în vigoare. Se stabilește obligația ca, anterior scoaterii unor suprafețe din interiorul ariilor naturale protejate, să se aducă în compensare o suprafață minimă adiacentă acestor arii, echivalentă cu suprafața scoasă de pe teritoriul lor, majorată cu zona-tampon. Asupra acesteia se instituie regimul de arie naturală protejată. Totodată, se reglementează actele necesare care trebuie să însoțească cererea de modificare a limitelor.

90. În schimb, legea în forma adoptată de Camera Deputaților se referă marginal la modificarea limitelor ariilor naturale protejate într-un singur articol, iar restul reglementărilor se axează pe: (1) calificarea obiectivelor de investiții pentru realizarea de amenajări hidroenergetice în curs de execuție cu procent de realizare mai mare de 60%, la data de 1 mai 2022, ca fiind proiecte de interes public major și de siguranță și securitate națională; (2) finalizarea acestor obiective de investiții se va realiza cu condiția ca Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor să propună în compensare pentru suprafețele ocupate o zonă echivalentă din punctul de vedere al biodiversității cu zona ocupată de obiectiv, până la punerea acestuia în funcțiune, dar nu mai târziu de data de 31 decembrie 2025. Obiectivele de investiții sunt considerate: proiecte de interes public major și de siguranță și securitate națională, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007; situații excepționale, în sensul prevederilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 292/2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului; proiecte de importanță/securitate națională, în sensul prevederilor Legii nr. 46/2008 — Codul silvic.

91. Astfel, dacă forma adoptată de Senat viza în totalitate procedura și condițiile în care pot fi modificate limitele ariilor naturale protejate (cine poate solicita modificarea limitelor, modul și condițiile în care se realizează aceasta), forma adoptată de Camera Deputaților se referă tangențial la această problemă, substanța reglementării normative referindu-se la condițiile în care **proiectele hidroenergetice în curs de execuție cu procent de realizare mai mare de 60%, la data de 1 mai 2022**, urmează a se executa în continuare, **prin derogare de la o serie de reglementări care se referă la protecția mediului înconjurător**. Mai mult, prima formă a legii tratează problema compensării reducerii suprafeței ariei naturale protejate, compensare ce trebuie realizată odată cu scoaterea acestei suprafețe din aria protejată, pe când cea de-a doua formă a legii se referă la compensarea suprafețelor ocupate, din interiorul ariilor naturale, de proiectele hidroenergetice și **nu este vorba de o compensare propriu-zisă, ci de o propunere**

de compensare care trebuie realizată până cel târziu la 31 decembrie 2025 (aşadar, nu compensarea trebuie realizată până la data menţionată, ci propunerea de compensare trebuie depusă până la acea dată).

92. Aşadar, cele două forme ale legii au o viziune diferită asupra modului în care se realizează proiectele hidroenergetice în interiorul ariilor naturale protejate — prima impune scoaterea suprafeţei aferente proiectului din aria protejată, iar a doua nu impune o asemenea obligaţie, astfel că proiectul va fi realizat/finalizat în interiorul acestei arii protejate.

93. De asemenea, au **viziuni diferite** asupra modului în care se realizează compensarea — prima impune compensarea terenului scos din interiorul ariei naturale protejate la momentul începerii derulării proiectului, a doua prevede obligaţia emiterii unei propuneri de compensare a terenului ocupat de aceste proiecte până la 31 decembrie 2025, fără a se realiza o compensare propriu-zisă.

94. Mai mult, forma legii adoptată de Camera Deputaţilor duce centrul de greutate al reglementării spre calificarea proiectelor hidroenergetice — altele decât cele menţionate în forma iniţială a legii — ca fiind derogatorii de la întreg cadrul legislativ existent, astfel că: permite scoaterea definitivă sau temporară din circuitul agricol sau silvic de terenuri de pe raza ariei naturale protejate; derogă de la regimul special de protecţie a unor specii sălbatice de floră şi faună, inclusiv a celor care necesită o protecţie strictă; permite exceptarea proiectelor hidroenergetice respective de la prevederile Legii nr. 292/2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice şi private asupra mediului, astfel că nu mai este obligatorie emiterea acordului de mediu; permite reducerea suprafeţei fondului forestier naţional prin scoaterea definitivă din aria protejată a unor terenuri pe care sunt amplasate capacităţi de producţie şi/sau servicii pentru apărare de interes strategic pentru securitatea naţională.

95. Curtea observă că ideea de proiect hidroenergetic apare şi în forma adoptată de Senat, însă valorizarea sa în cadrul legii este total diferită faţă de varianta adoptată de Camera decizională. Astfel, legea nu reglementează un anumit regim juridic al acestor proiecte şi cu atât mai mult nu creează un regim juridic diferit de cel de drept comun sau derogări de la acesta.

96. Rezultă că substanţa legii, astfel cum a fost aprobată de cea de-a doua Cameră, nu mai vizează modificarea limitelor

ariilor naturale protejate, ci regimul juridic al proiectelor hidroenergetice deja derulate în cadrul acestora, regim derogatoriu de la cel de drept comun (de altfel, este paradoxal că astfel de proiecte necesită o evaluare foarte drastică atunci când nu sunt construite în arii naturale protejate, iar când sunt construite în aceste arii regimul juridic este unul relaxat, derogatoriu de la cel de drept comun).

97. În aceste condiţii, Curtea reţine că, deşi cele două forme ale legii au vizat din punct de vedere formal aproximativ aceleaşi prevederi din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei şi faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007, în realitate, modificările operate din punctul de vedere al substanţei lor nu mai menţin o unitate conceptuală, de orientare şi de viziune. Mai mult, forma adoptată de Camera Deputaţilor **contravine chiar însuşi scopului reglementării de bază** (Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2007), care stabileşte la art. 1 că scopul său este „*garantarea conservării şi utilizării durabile a patrimoniului natural, obiectiv de interes public major şi componentă fundamentală a strategiei naţionale pentru dezvoltare durabilă*”. Chiar dacă nu există o configuraţie semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, Curtea constată că există deosebiri majore de conţinut juridic între acestea. În aceste condiţii, se impune concluzia potrivit căreia legea criticată nu respectă principiul bicameralismului, fiind contrară art. 61 alin. (2) şi art. 75 din Constituţie.

(2.2) Criticile de neconstituţionalitate raportate la art. 138 alin. (5) din Constituţie

98. Curtea observă că autorii obiecţiei de neconstituţionalitate afirmă doar că legea are impact financiar, fără să şi demonstreze acest aspect. Prin urmare, această critică este nemotivată, Curtea neputând invoca din oficiu argumente pentru susţinerea sau combaterea acesteia.

99. Faţă de temeinicia motivelor de neconstituţionalitate extrinsecă, reţinută prin raportare la dispoziţiile art. 61 alin. (2) şi ale art. 75 din Constituţie, care afectează legea în ansamblul său, Curtea constată că nu mai este cazul să examineze celelalte critici de neconstituţionalitate extrinsecă şi criticile de neconstituţionalitate intrinsecă formulate de autorii obiecţiei de neconstituţionalitate (a se vedea, în acelaşi sens, Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 4 iunie 2020, paragraful 78).

100. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) şi al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecţia de neconstituţionalitate şi constată că Legea pentru modificarea şi completarea art. 561 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei şi faunei sălbatice, în ansamblul său, este neconstituţională.

Definitivă şi general obligatorie.

Decizia se comunică Preşedintelui României, preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului şi prim-ministrului şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunţată în şedinţa din data de 2 noiembrie 2022.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE
MARIAN ENACHE

Prim-magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A REZERVELOR DE STAT ȘI PROBLEME SPECIALE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare la nivelul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională

În temeiul art. 27 din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, cu completările ulterioare, având în vedere propunerile directorilor executivi ai unităților teritoriale subordonate, în calitate de ordonatori terțari de credite,

în temeiul art. 4 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare la nivelul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Directorii executivi ai unităților teritoriale subordonate, șefii structurilor din cadrul aparatului propriu, precum și ai structurilor teritoriale pentru probleme speciale din cadrul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale vor lua măsuri pentru aplicarea dispozițiilor normelor metodologice prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
Georgian Pop

București, 12 ianuarie 2023.
Nr. 14.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

de aplicare la nivelul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale a Hotărârii Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele norme metodologice reglementează:

a) modalitatea de acordare a contravalorii transportului sub forma sumelor forfetare lunare/săptămânale/bilunare la care personalul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, denumită în continuare *Administrația Națională*, are dreptul potrivit art. 9 alin. (1) lit. h)—j) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, cu completările ulterioare, denumită în continuare *Hotărâre*;

b) modalitatea de decontare a cheltuielilor de transport la care personalul Administrației Naționale are dreptul potrivit art. 9 alin. (1) lit. a)—g) din Hotărâre, precum și în alte situații prevăzute de aceasta;

c) modalitatea de utilizare gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate pentru transportul de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință;

d) modalitatea de utilizare a mijloacelor de transport din înzestrarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale

subordonate pentru transportul de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu, cu plata unui tarif.

Art. 2. — Determinarea distanței pentru acordarea drepturilor de transport la care personalul Administrației Naționale și al unităților teritoriale subordonate are dreptul potrivit Hotărârii se efectuează prin intermediul calculatorului de rute disponibil pe site-ul Google Maps — <https://www.google.com/maps/>, de la punctul de plecare până la punctul de sosire, pe traseul cel mai scurt de deplasare.

CAPITOLUL II

Acordarea contravalorii transportului sub forma sumelor forfetare lunare/săptămânale/bilunare la care personalul Administrației Naționale are dreptul potrivit art. 9 alin. (1) lit. h)—j) din Hotărâre

Art. 3. — (1) Aplicarea art. 9 alin. (1) lit. h)—j) din Hotărâre vizează personalul Administrației Naționale care se află, după caz, în una dintre următoarele situații:

a) este personal civil încadrat în Administrația Națională — aparat propriu/într-o unitate teritorială subordonată/structură teritorială pentru probleme speciale care are sediul în altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință;

b) este cadru militar mutat în interes de serviciu pe funcții militare pe statul Anexa „M” al Ministerului Apărării Naționale și detașat la Administrația Națională, cu sediul în altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință;

c) este personal civil detașat să îndeplinească funcții într-o altă structură organizatorică decât cea din care face parte, situată într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință, ori este promovată temporar într-o funcție de conducere din altă structură organizatorică decât cea din care face parte, situată într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință;

d) este personal civil transferat într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință;

e) este personal civil detașat în afara instituțiilor de apărare, ordine publică și securitate națională într-o altă localitate decât cea de domiciliu sau de reședință.

(2) În vederea acordării contravalorii transportului sub forma sumei forfetare lunare/săptămânală/bilunare, în situațiile prevăzute la alin. (1), când intervin modificări succesive ale raportului de serviciu/muncă în localitatea în care se află locul de muncă, este relevantă prima modalitate de stabilire/modificare a raportului de serviciu/muncă în acea localitate.

(3) În aplicarea art. 9 alin. (1) lit. h) și alin. (5) din Hotărâre, în luarea deciziei, angajatorul verifică dacă, în considerarea situației locative a solicitantului, este necesar ca acesta să se deplaseze de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință și aprobă decontarea contravalorii transportului sub forma sumei forfetare lunare aferente deplasării zilnice.

(4) Necesitatea deplasării, potrivit alin. (3), se determină pe baza situației locative a solicitantului în localitatea în care își are locul de muncă, luând în considerare posibilitatea acestuia de a folosi o locuință în localitatea respectivă, astfel cum rezultă din împrejurări precum:

a) solicitantul sau, după caz, soțul/soția are în proprietate o locuință în localitatea în care solicitantul își are locul de muncă;

b) solicitantul sau, după caz, soțul/soția beneficiază de compensația lunară pentru chirie, inclusiv în vederea achitării ratei lunare aferente unui credit ipotecar/imobiliar în localitatea în care solicitantul își are locul de muncă;

c) solicitantul sau, după caz, soțul/soția are atribuită, prin contract de închiriere cu plată subvenționată a chiriei, o locuință din fondul locativ de stat în localitatea în care își are locul de muncă;

d) solicitantului nu i se poate asigura locuință de serviciu sau locuință de intervenție în localitatea în care își are locul de muncă.

Art. 4. — Acordarea contravalorii transportului sub forma sumei forfetare lunare/săptămânală/bilunare parcurge două etape procedurale:

1. în prima etapă se face alocarea personalului solicitant la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară, în funcție de modul de efectuare a deplasării și implicit de numărul de kilometri dintre domiciliu sau reședință și locul de muncă;

2. în a doua etapă se face plata efectivă a sumelor forfetare aferente contravalorii transportului pentru deplasarea zilnică/săptămânală/bilunară de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință.

Art. 5. — (1) Pentru alocarea la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară, personalul îndreptățit întocmește o cerere, ce se înregistrează la registratura instituției și care trebuie să confirme în mod obligatoriu următoarele elemente:

1. datele de identificare ale persoanei solicitante;

2. traseul de deplasare, cu indicarea numărului de kilometri dintre domiciliu sau reședință și locul de muncă și modul de efectuare a deplasării — zilnică/săptămânală/bilunară. În situația în care atât adresa de domiciliu, cât și cea de reședință se regăsesc în afara localității în care se află locul de muncă, solicitantul va specifica în cuprinsul cererii adresa de domiciliu sau de reședință de la care se face deplasarea;

3. angajamentul de a raporta în scris, în termen de 5 zile lucrătoare de la ivirea situației, orice schimbare intervenită, de natură să modifice condițiile care au stat la baza aprobării alocării la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară;

4. declarație pe propria răspundere că datele prezentate în cerere sunt reale, precum și angajamentul de a restitui în condițiile legii sumele încasate fără temei legal.

(2) Pentru deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, în limita a 70 km, cererea prevăzută la alin. (1) se completează cu următoarele elemente:

1. dacă solicitantul sau, după caz, soția/soțul deține locuință proprietate personală în localitatea în care își are locul de muncă;

2. dacă solicitantul sau, după caz, soția/soțul beneficiază de compensația lunară pentru chirie, inclusiv în vederea achitării ratei lunare aferente unui credit ipotecar/imobiliar în localitatea în care solicitantul își are locul de muncă;

3. dacă solicitantul sau, după caz, soția/soțul nu are atribuită, prin contract de închiriere cu plata subvenționată a chiriei, o locuință din fondul locativ de stat în localitatea în care își are locul de muncă;

4. dacă soția/soțul beneficiază de prevederile art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărâre, în situația în care aceasta/acesta este angajată/angajat a/al Administrației Naționale — aparat propriu sau aceeași unitate teritorială cu solicitantul și dacă are același program de lucru.

(3) Cererea prevăzută la alin. (1) este însoțită de copia actului de identitate.

(4) Alocarea personalului solicitant la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară se face pe o perioadă de maximum 1 (un) an, de regulă, pentru intervalul 1 ianuarie — 31 decembrie, prin act administrativ aprobat de conducătorul instituției angajatoare care are calitatea de ordonator de credite. Pentru personalul care îndeplinește condițiile de acordare în cursul unui an calendaristic, alocarea la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară se face de la data înregistrării cererii la instituție până la finele anului calendaristic.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alocarea personalului solicitant la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară se aprobă de către:

a) președintele Administrației Naționale, pentru personalul propriu îndreptățit ale cărui drepturi se asigură din bugetul propriu al ordonatorului secundar de credite, precum și pentru directorii executivi ai unităților teritoriale subordonate ale căror drepturi se asigură din bugetul propriu al ordonatorului terțiar de credite;

b) directorii executivi, pentru personalul propriu îndreptățit ale cărui drepturi se asigură din bugetul propriu al ordonatorului terțiar de credite.

(6) Pentru verificarea îndeplinirii condițiilor de acordare a contravalorii transportului sub forma sumei forfetare lunare/săptămânală/bilunare, la nivelul aparatului propriu/fiecărei unități teritoriale subordonate din bugetul căreia se asigură plata respectivelor sume forfetare, prin act administrativ, se constituie o comisie de analiză formată din:

a) președintele comisiei — secretarul general/înlocuitorul legal al acestuia pentru aparatul propriu, respectiv directorul executiv adjunct/înlocuitorul legal al acestuia pentru fiecare unitate teritorială;

b) membrii comisiei — câte o persoană din cadrul structurilor de resurse umane, financiar contabilitate sau persoane cu atribuții în acest domeniu, juridic sau din alte structuri de specialitate din cadrul aparatului propriu, respectiv din cadrul fiecărei unități teritoriale și, după caz, o persoană desemnată de grupa de sindicat;

c) secretarul comisiei.

(7) În termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii la registratura instituției, comisia de analiză verifică elementele înscrise în cuprinsul acesteia și documentele justificative anexate și, în urma analizei efectuate, întocmește și prezintă președintelui Administrației Naționale, respectiv directorului executiv un raport pentru ca acesta să dispună, după caz, astfel:

a) aprobarea alocării la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară, cu nominalizarea personalului care se deplasează la și de la locul de muncă în actul administrativ, specificându-se în mod expres data de la care este alocat la drepturi;

b) respingerea solicitărilor care nu îndeplinesc condițiile legale de alocare la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară și comunicarea în scris a motivelor care au stat la baza respingerii;

c) determinarea procentelor din salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată prevăzut la art. 18 alin. (1), (4) sau (5) din Hotărâre, convenite personalului pentru deplasarea zilnică/săptămânală/lunară.

(8) De drepturile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărâre beneficiază, în aceleași condiții, și personalul care are domiciliul sau reședința la o distanță mai mare de 70 km și nu beneficiază de prevederile art. 9 alin. (1) lit. i) sau j) din Hotărâre și nici de compensație lunară pentru chirie. În această situație se acordă contravaloarea transportului sub forma unei sume forfetare lunare stabilite prin aplicarea procentului maxim prevăzut la art. 18 alin. (1) din Hotărâre.

(9) Prevederile alin. (1)—(7) se aplică și personalului prevăzut la alin. (8).

(10) Proiectul actului administrativ pentru alocarea personalului solicitant la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară se vizează pentru control financiar preventiv propriu, potrivit actelor normative în vigoare.

Art. 6. — (1) Pentru personalul căruia i s-a aprobat alocarea la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară, plata sumelor forfetare respective se face lunar de către structura financiar-contabilă responsabilă cu decontarea transportului, în baza unui raport pentru plata sumelor forfetare aferente deplasării dus-întors de la adresa de domiciliu sau reședință la locul de muncă, întocmit de personalul beneficiar. La raportul respectiv se anexează foaia colectivă de prezență la serviciu din perioada ce face obiectul solicitării, semnată de șeful ierarhic superior, și actul administrativ prevăzut la art. 5 alin. (4).

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) se întocmește lunar de către personalul căruia i s-a alocat dreptul la suma forfetară, pentru luna precedentă, conform modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, și se predă structurii financiar-contabile până cel târziu la data de 3 a lunii în curs pentru luna precedentă. În cazul în care data de 3 a lunii este zi nelucrătoare, raportul se predă structurii financiar-contabile în prima zi lucrătoare după această dată.

Art. 7. — (1) În aplicarea art. 18 alin. (3) din Hotărâre, numărul maxim de deplasări ce se pot efectua într-o lună se determină prin raportare la numărul de zile lucrătoare corespunzătoare fiecărei luni a anului. Sumele forfetare se acordă proporțional în situația în care deplasările aferente prezenței efective la serviciu sunt mai puține decât numărul maxim de deplasări.

(2) În situația în care personalul îndeplinește activități potrivit programului normal de lucru, desfășurate neîntrerupt la sfârșitul unei luni și începutul lunii următoare, deplasarea se consideră a fi efectuată la nivelul lunii în care a început activitatea.

CAPITOLUL III

Decontarea cheltuielilor de transport în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. a)—g) din Hotărâre, precum și în alte situații prevăzute de Hotărâre

Art. 8. — Atunci când nu sunt utilizate mijloace de transport din dotarea Administrației Naționale, personalul beneficiază de decontarea cheltuielilor de transport astfel:

a) pentru deplasările în interes de serviciu cu mijloacele de transport prevăzute la art. 3 lit. a)—c) din Hotărâre se decontează sumele aferente legitimațiilor de călătorie achiziționate de la operatorii de transport feroviar, rutier, aerian sau naval sau de la agențiile de voiaj, bonurilor fiscale ori altor documente care să ateste plata electronică a serviciului prestat de operatorul economic de transport;

b) pentru deplasarea în interes de serviciu cu autovehicule deținute legal, personalul va beneficia de contravaloarea a 7,5 litri de carburant la 100 km parcurși, în funcție de sistemul de propulsie al autovehiculului, pe baza prețului unitar/litru de carburant înscris pe bonul fiscal emis de stația de alimentare.

Art. 9. — Decontarea cheltuielilor de transport se realizează în baza aprobării prealabile a deplasării în interes de serviciu, prin ordin de deplasare (delegație), de către conducătorul instituției care are calitatea de ordonator de credite, cu excepția ordonatorului de credite pentru care aprobarea prealabilă se realizează de către înlocuitorul legal al ordonatorului de credite.

Art. 10. — (1) Pentru deplasarea personalului cu mijloace de transport feroviare, decontarea cheltuielilor de transport se realizează la clasa la care îi dă dreptul gradul militar deținut sau, după caz, funcția ocupată.

(2) Pentru deplasările frecvente în interes de serviciu, în scopul realizării operative a sarcinilor, ordonatorii de credite pot aproba procurarea de abonamente lunare pe calea ferată sau pentru mijloace de transport în comun, dacă valoarea acestora este mai mică decât costul legitimațiilor/tichetelor/biletelor de călătorie ce s-ar folosi pentru toate deplasările din cursul unei luni.

Art. 11. — (1) Pentru deplasarea personalului cu un autovehicul deținut legal, prețul unitar/litru de carburant în funcție de care se calculează sumele decontate se stabilește la prețul unitar/litru achitat de personalul îndreptățit.

(2) În cazul în care cu un autovehicul deținut se deplasează mai multe persoane din cadrul aceleiași unități, pe aceeași rută de deplasare și în același interval orar, decontarea cheltuielilor de transport se realizează pentru deținătorul legal al mijlocului de transport stabilit la momentul aprobării deplasării în condițiile art. 10 din Hotărâre.

Art. 12. — (1) În cazul deplasării cu autovehicule cu sistem de propulsie electric, decontarea transportului se raportează la prețul unitar/litru mai favorabil al benzinei sau motorinei premium, după caz, conform Monitorului prețurilor administrat de Consiliul Concurenței, valabil la data depunerii cererii/raportului de decontare. În situația în care, conform Monitorului prețurilor administrat de Consiliul Concurenței, în

localitatea în care solicitantul își are locul de muncă nu există stații de carburant, la stabilirea prețului se au în vedere prețurile carburantului la cea mai apropiată stație de carburant.

(2) Pentru fiecare lună în care s-au efectuat deplasări în condițiile alin. (1), personalul îndreptățit depune o/un singură/singur cerere/raport de decontare în ultima zi lucrătoare a lunii respective, indiferent de numărul de deplasări efectuate, anexând documente listate/printate după Monitorul prețurilor, prin care se justifică atât prețul unitar/litru al benzinei premium, cât și al motorinei premium.

Art. 13. — (1) Decontarea cheltuielilor de transport în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. d), f) și g) din Hotărâre urmează modalitatea de decontare pentru deplasările în interes de serviciu prevăzută la art. 8.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), precum și în orice alte situații în care se efectuează deplasări în interes de serviciu, decontarea cheltuielilor de transport se realizează în baza documentelor justificative prevăzute la art. 8, a ordinului de deplasare/delegației vizat/vizate sau, după caz, a aprobării prealabile a conducătorului instituției.

(3) Decontarea cheltuielilor de transport pentru deplasările prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. g) din Hotărâre se face pentru un singur drum dus-întors.

(4) În cazul în care cursurile sau alte forme de pregătire sunt organizate în mai multe module și necesită mai multe deplasări, decontarea cheltuielilor de transport se realizează pentru fiecare deplasare dus-întors efectuată.

(5) În situația unei misiuni executate în mai multe localități, decontarea cheltuielilor de transport se efectuează avându-se în vedere distanța dintre localitățile respective considerate fiecare separat.

(6) În funcție de caracterul misiunii și numărul de persoane transportate se folosesc cu prioritate mijloace de transport din dotarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate.

Art. 14. — (1) Decontarea cheltuielilor de transport în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c) din Hotărâre urmează modalitatea de decontare pentru deplasările în interes de serviciu prevăzută la art. 8, după cum urmează:

a) pentru deplasările dus-întors la și de la locul de muncă până la domiciliu sau reședință cu mijloacele de transport prevăzute la art. 3 lit. a)—c) din Hotărâre se decontează sumele aferente legitimațiilor de călătorie achiziționate de la operatorii de transport feroviar, rutier, aerian sau naval sau de la agențiile de voiaj, bonurilor fiscale ori altor documente care să ateste plata electronică a serviciului prestat de operatorul economic de transport;

b) pentru deplasările dus-întors la și de la locul de muncă până la domiciliu sau reședință cu mijloacele de transport prevăzute la art. 3 lit. e) din Hotărâre personalul beneficiază de sumele determinate conform art. 10 din Hotărâre.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), decontarea cheltuielilor de transport se realizează în baza documentelor justificative prevăzute la art. 8 și a aprobării prealabile a conducătorului instituției.

Art. 15. — Pentru deplasarea dus-întors de la domiciliu sau reședință la locul de muncă în afara orelor de program, în zilele nelucrătoare sau de sărbători legale, în vederea executării acțiunilor de intervenție operativă, activităților specifice rezervei de stat și de mobilizare sau pentru a executa controale sau alte misiuni specifice pregătirii economiei naționale și a teritoriului pentru apărare, când aprobarea prealabilă a conducătorului instituției este verbală, decontarea cheltuielilor de transport se

realizează în baza documentelor specifice întocmite ulterior realizării activității.

Art. 16. — (1) În cazul deplasărilor dus-întors prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c) din Hotărâre, sunt considerate unități izolate cele care îndeplinesc una dintre condițiile prevăzute la art. 9 alin. (2) din Hotărâre, precum și unitățile/structurile situate în localități sau în zone izolate care îndeplinesc criteriile prevăzute în normele metodologice pentru stabilirea condițiilor de acordare a unor drepturi salariale și a altor drepturi corelative pentru personalul plătit din fonduri publice din cadrul Administrației Naționale, aprobate prin Ordinul secretarului general al Guvernului nr. 1.443/2020*), cu completările ulterioare.

(2) Pentru verificarea îndeplinirii condiției/condițiilor, la nivelul unităților teritoriale subordonate se constituie o comisie de analiză formată din:

a) președinte — director executiv adjunct/înlocuitor legal al directorului executiv;

b) membrii comisiei — câte o persoană din cadrul structurilor financiar-contabilitate sau cu atribuții în acest domeniu, juridic, resurse umane sau din alte structuri de specialitate din cadrul instituției;

c) secretarul comisiei.

(3) Comisia supune aprobării directorului executiv un raport însoțit de documente justificative, precum: distanța de la unitate până la stația/gara unui mijloc de transport public, folosind calculatorul de rate Maps — <https://www.google.com/maps/>; comunicările scrise ale instituțiilor abilitate cu reglementarea transportului rutier public de persoane, conform prevederilor Legii serviciilor publice de transport persoane în unitățile administrativ-teritoriale nr. 92/2007, cu modificările și completările ulterioare, documente care să dovedească numărul de concursuri organizate pentru ocuparea unui post, felul drumului de acces până la unitate.

(4) Comisia de analiză se întrunește, de regulă, în luna ianuarie a fiecărui an, iar decizia directorului executiv cu persoanele care au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport se emite anual și este valabilă pentru anul în curs.

(5) În cazul în care pe parcursul anului există și alte solicitări pentru decontarea cheltuielilor de transport, comisia are obligația de a se întruni în termen de cel mult o lună de la înregistrarea solicitării și de a elabora raportul prevăzut la alin. (3).

(6) Proiectul actului administrativ privind persoanele care au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport conține numele, prenumele și funcția persoanelor care au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport, itinerarul de deplasare, orele în care se desfășoară deplasarea și se vizează pentru control financiar preventiv propriu, potrivit actelor normative în vigoare.

Art. 17. — Pentru alocarea la decontarea cheltuielilor de transport, personalul îndreptățit întocmește, de regulă, la începutul anului o cerere, ce se înregistrează la secretariatul unității teritoriale și trebuie să conțină în mod obligatoriu următoarele elemente:

a) datele de identificare ale persoanei solicitante;

b) traseul de deplasare, cu indicarea numărului de kilometri dintre domiciliu sau reședință și locul de muncă. În situația în care atât adresa de domiciliu, cât și cea de reședință se regăsesc în afara localității în care se află locul de muncă, solicitantul specifică în cuprinsul cererii adresa de domiciliu sau de reședință de la care se face deplasarea;

c) mijlocul de transport utilizat, cu indicarea, după caz, a numărului de înmatriculare al autoturismului proprietate

*) Ordinul secretarului general al Guvernului nr. 1.443/2020 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

personală ori al mijlocului de transport deținut legal, cu orice titlu, numele deținătorului legal și, după caz, al proprietarului;

d) angajamentul de a raporta în scris, în termen de 5 zile lucrătoare de la ivirea situației, orice schimbare intervenită, de natură să modifice condițiile care au stat la baza aprobării alocării la decontare a cheltuielilor de transport;

e) declarație pe propria răspundere că datele prezentate în cerere sunt reale, precum și angajamentul de a restitui, în condițiile legii, sumele încasate nelegal.

Art. 18. — Acordarea contravalorii cheltuielilor de transport parcurge următoarele etape procedurale:

a) în prima etapă se face alocarea personalului solicitant la decontarea cheltuielilor de transport, în funcție de modul de efectuare a deplasării, de numărul de kilometri dintre domiciliu sau reședința și locul de muncă;

b) în a doua etapă, pentru fiecare lună în care s-au efectuat deplasări de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, personalul îndreptățit depune o singură cerere în ultima zi lucrătoare a lunii curente, pentru luna următoare, anexând documente prin care se justifică atât prețul unitar/litru al benzinei/motorinei standard, cum ar fi prin bon fiscal, cât și numărul de deplasări din luna respectivă, inclusiv prin graficul de prezență la serviciu;

c) în a treia etapă se face plata efectivă a sumelor aferente contravalorii transportului pentru deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință.

Art. 19. — (1) Personalul detașat în afara Administrației Naționale beneficiază de drepturile de transport conform actelor normative specifice, aplicabile personalului instituției la care a fost detașat, caz în care aceste drepturi sunt suportate de această instituție.

(2) Personalul prevăzut la alin. (1) care beneficiază de decontarea transportului dus-întors de la domiciliu sau reședință la locul de muncă, suportată de instituția la care este detașat, nu are dreptul la acordarea contravalorii transportului sub forma unor sume forfetare conform art. 18 din Hotărâre.

Art. 20. — (1) În aplicarea art. 19 din Hotărâre, angajatorul stabilește nominal, prin act administrativ, personalul care execută misiuni specifice sau îndeplinește sarcini care necesită deplasări frecvente în cadrul localității în care își desfășoară activitatea, cu precizarea documentelor de transport care vor fi utilizate.

(2) Aprobarea de a călători pe bază de abonamente se acordă personalului care este obligat să se deplaseze permanent în interes de serviciu în cadrul localității în care își desfășoară activitatea în situația în care, datorită numărului deplasărilor ce trebuie efectuate, costul acestora este mai mic decât cel al legitimațiilor/tichetelor/biletelor de călătorie necesare pentru o lună.

CAPITOLUL IV

Utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate pentru transportul de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință

Art. 21. — (1) Personalul Administrației Naționale și al unităților teritoriale subordonate are dreptul la utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din dotarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate, în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. a), d), g) din Hotărâre, precum și în alte situații prevăzute de Hotărâre, cu încadrarea în drepturile de rulaș sau,

după caz, de combustibil și cu încadrarea în creditele de angajament și creditele bugetare aprobate.

(2) Utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din dotarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c) din Hotărâre și în condițiile alin. (1) se execută pe baza actului administrativ, aprobat de conducătorul instituției.

(3) Pentru stabilirea unităților izolate se aplică prevederile art. 16 alin. (1) și (2).

(4) Actul administrativ prevăzut la alin. (2) cuprinde datele de identificare ale autovehiculelor utilizate, numele conducătorilor auto, numele personalului care utilizează autovehiculul, traseul de deplasare, locul de garare și perioada/intervalul orar de deplasare.

(5) În stabilirea traseelor se urmărește parcurgerea distanțelor pe traseul cel mai scurt între unitate și borna kilometrică zero din localitatea de domiciliu sau reședință a personalului transportat. În această situație, autovehiculul destinat transportului de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință poate fi parcat în raza de reședință/domiciliu a persoanei desemnate să conducă autovehiculul.

CAPITOLUL V

Utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate pentru transportul de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu, cu plata unui tarif

Art. 22. — În aplicarea prevederilor art. 8 alin. (1) din Hotărâre, modalitatea de utilizare a mijloacelor de transport din înzestrarea Administrației Naționale și a unităților teritoriale subordonate pentru transportul de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu, cu plata unui tarif, se stabilește prin proceduri operaționale, aprobate de către ordonatorii de credite.

CAPITOLUL VI

Alte dispoziții

Art. 23. — (1) Sumele reprezentând decontarea cheltuielilor de transport plătite necuvenit se recuperează conform prevederilor legale în vigoare.

(2) Nu se decontează, în condițiile prezentelor norme metodologice, cheltuielile de transport ale personalului care are asigurat de către unitate transportul la și de la locul de muncă cu mijloacele de transport din dotare.

(3) Documentele în baza cărora se realizează decontarea cheltuielilor de transport se păstrează într-un dosar separat la structura financiar-contabilă.

Art. 24. — (1) Decontarea cheltuielilor de transport generate de aplicarea prezentelor norme metodologice se face în limita creditelor de angajament și a creditelor bugetare aprobate.

(2) Directorii executivi ai unităților teritoriale subordonate Administrației Naționale care au și calitatea de ordonatori terțieri de credite au obligația să ia toate măsurile organizatorice pentru utilizarea eficientă a creditelor bugetare destinate cheltuielilor de transport.

Art. 25. — În aplicarea art. 26 din Hotărâre, prin *misiuni operative* se înțelege misiunile speciale prevăzute în normele metodologice pentru stabilirea condițiilor de acordare a unor drepturi salariale și a altor drepturi corelative pentru personalul plătit din fonduri publice din cadrul Administrației Naționale, aprobate prin Ordinul secretarului general al Guvernului nr. 1.443/2020, cu completările ulterioare.

Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale/Unitatea Teritorială ...
Nr. din

Aprob.
Președinte/Director executiv,
.....

De acord, rog aprobați,
Secretar general,
.....

R A P O R T

pentru plata sumelor forfetare aferente contravalorii transportului pentru deplasarea dus-întors de la adresa de domiciliu sau reședință la locul de muncă¹

Subsemnatul(a),, având funcția
(nume, prenume)

în cadrul, am onoarea să vă adresez rugămintea de a-mi aproba plata sumei forfetare
(serviciu, birou, compartiment etc.)

aferente contravalorii transportului pentru deplasarea dus-întors de la adresa de domiciliu sau reședință la locul de muncă potrivit art. 9 alin. (1) lit. [] h); [] i); [] j) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, cu completările ulterioare, pentru perioada

Forma de organizare a programului de lucru este

Precizez că numărul deplasărilor efectuate în perioada menționată mai sus este de

Menționez că ruta pentru care solicit contravaloarea transportului este

Precizez că nu a intervenit nicio schimbare de natură să modifice condițiile care au stat la baza aprobării alocării la suma forfetară lunară/săptămânală/bilunară aferentă contravalorii transportului de la domiciliu sau reședință la locul de muncă, cu mențiunea că documentele justificative anexate anterior la cererea depusă în acest sens rămân valabile.

Declar pe propria răspundere că datele prezentate sunt reale și mă angajez să restituți în condițiile legii sumele încasate fără temeii legal.

Semnătura

¹ Raportul se întocmește lunar, pentru luna precedentă, până la data de 3 a lunii următoare.

² Se completează în situația în care se solicită plata sumei forfetare aferente contravalorii transportului pentru deplasarea dus-întors de la adresa de domiciliu sau reședință la locul de muncă potrivit art. 9 alin. (1) lit. h) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, cu completările ulterioare.

³ Se completează în situația în care se solicită plata sumei forfetare aferente contravalorii transportului pentru deplasarea dus-întors de la adresa de domiciliu sau reședință la locul de muncă potrivit art. 9 alin. (1) lit. i) sau j) din Hotărârea Guvernului nr. 1.198/2022, cu completările ulterioare.

⁴ Se vor menționa adresa de domiciliu sau reședință și adresa locului de muncă.

★

RECTIFICĂRI

În anexa la Ordinul președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 370/2022 privind publicarea Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna decembrie 2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1259 din 28 decembrie 2022, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 3, în coloana „Perioada de încadrare în categoria de acreditare (reîncadrarea* se face în funcție de nivelul de îndeplinire a graficului de remediere a neconformităților)”, în loc de: „7.12.2022—6.12.2027” se va citi: „Maximum 12 luni de la primirea de către unitatea sanitară a Raportului de acreditare”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

